

Κισάμου Αμφιλόχιος: Η ένοχη σιωπή των... «βολεμένων»;

/ [Γνώμες](#)

Ἡ ένοχη σιωπή τῶν... «βολεμένων»;

Κατά κοινή όμολογία τά φαινόμενα τῶν καιρῶν ὄχι μόνο προβληματίζουν, θλίβουν καί άνησυχοῦν, ὄχι μόνο δηλώνουν κρίση προσώπων καί θεσμῶν, αλλά καί κρίση ταυτότητας καί προορισμοῦ• κρίση δηλαδή πού σχεδόν αντιπολιτεύεται τήν ὅποια μεταφυσική άνησυχία, πνευματική ένασχόληση καί προσφορά. Βρισκόμαστε ένώπιον μίας παγκόσμιας οίκονομικῆς αλλά, κυρίως, άξιακῆς κρίσης καί

άβεβαιότητας. Άμαχοι πληθυσμοί θυσιάζονται στον βωμό της δίψας για έξουσία, σέ Μέση Άνατολή και άλλοι. Νοσοκομεία και Σχολεία βομβαρδίζονται. Διεθνείς Όργανισμοί έμποδίζονται να παράσχουν στοιχειώδη βοήθεια σέ λιμοκτονοῦντες λαούς και πληθυσμούς. Πατέρας, μετά από βομβαρδισμό, βλέπει σκοτωμένα τά 9 από τά 10 παιδιά του, στό τέλος δέ σκοτώνεται και ό ίδιος. Χριστιανοί μαζίκα δολοφονοῦνται μέσα σέ Έκκλησίες, καταπατούνται κυριαρχικά δικαιώματα 1500 χρόνων της Ίερας Μονής Σινά ως και άλλα... πολλά. Άπότοκα ενός κόσμου πού ό άνθρωπος θεωρείται αναλώσιμο είδος. Η ανθρωπότητα, στήν πλειονότητα, άπώλεσε τήν καρδιά της, έχοντας οδηγηθεί σέ έξαχρείωση ανθρώπων και λαών, καθώς κυριαρχεί τό... «δίκαιο» του ισχυρού. Χάθηκε τό ίσοζύγιο της ανθρωπιάς. Οι αντιστάσεις; Ασθενικές, αδύναμες και ανήμπορες να αναχαιτίσουν τά τεκταινόμενα.

Ό τόπος μας, ή Χώρα μας, αυτός ό τόπος «ό μικρός – ό μέγας», δέν έξαιρείται του κανόνα. Έντονα βιώνει κρίση πού άγγίζει τήν κοινωνία στό σύνολό της. Κρίση ποικίλη και πολυεπίπεδη, κατά κανόνα έπιτηδευμένη και άδιαφανής. Άπόρροια διαπλοκής τήν θεωρούν κάποιοι. «Έμπνέει», ως φαίνεται, έκπροσώπους από τούς χώρους του δημόσιου βίου και όχι μόνον. Άποτέλεσμα; Τόν έντονο προβληματισμό, τήν άμφισβήτηση, τήν άγανάκτηση των πολλών, σέ αντιδιαστολή μέ τήν ίκανοποίηση των καιροφυλακτούντων, οι όποιοι κρυμμένοι έντεχνα πίσω από τά έναλλασσόμενα προσωπεία τους «καλά κρατούν» και τά νήματα κινούν.

Πολλά τά έρωτήματα και τά διλήμματα. Έχουμε, άραγε, εϋθύνη για όλο αυτό πού συμβαίνει; Πώς έρμηνεύουμε αυτή τήν κρίση; Όταν π.χ. σέ κάθε τί πού προβάλλεται, ένιοτε δέ και έπιβάλλεται, ως κοινωνική τάση και νέο, άφιλτράριστα και άκριτα υίοθετείται• όταν ένσωματώνουμε τό έκάστοτε «άξιακό πλαίσιο» πού πλασάρεται, έπιθυμώντας να καταστοῦμε άρεστοί από τούς καιροφυλακτούντες, τότε τίνος είναι ή εϋθύνη; Όταν έπιτρέπουμε να γίνουμε έρμαιο των κοινωνικών έπιταγών, ίσοπεδώνοντας τήν ιδιοπροσωπία και αύτοσυνειδησία μας, υίοθετώντας μία... παγκοσμιοποιημένη κουλτούρα, όταν τήν τιμή και τήν άξιοπρέπειά μας τήν μετατρέψαμε σέ ανταλλακτική άξία, όταν ή συνείδηση και τά πιστεύω μας γίνονται αντικείμενο άγοραπωλησίας, όταν άναζητοῦμε μόνο ό,τι μάς κάνει όμοιους μέ αυτό πού είναι έξω από έμάς και όχι μέ τόν έαυτό μας, άρνούμενοι τήν ταυτότητά μας, τότε ποιός μάς φταίει; Όταν, όπως μάς λένε, θά πάψουμε να είμαστε πρόσωπα και θά άναγνωρίζόμαστε ως νούμερα, ως άριθμός, όταν θά ταυτοποιούμαστε ήλεκτρονικά, χωρίς να μπορεί να διασφαλιστεί τό άπόρρητο των προσωπικών μας δεδομένων, όταν φαλκιδεύεται ή έλευθερία του προσώπου μας και έμεϊς σιωποῦμε, αλήθεια, ποιός φταίει; Όταν δημιουργήσαμε έναν κόσμο πού οι λίγοι παίζουν στά ζάρια, όχι μόνο τό μέλλον του, προς ίδιον όφελος, αλλά και τό «παρόν» ή μάλλον τό ίδιο τό «είναι» όλων μας; Έναν κόσμο πού αίμορροεί από τόν

πόνο τῶν ἀνέργων, τῶν ἀδικημένων, τῶν κατατρεγμένων, τῶν μεταναστῶν, τῶν θυμάτων βίας, ἀνασφάλειας καί ἐκμετάλλευσης• ἕναν κόσμο ὅπου ἡ ἀναλγητικότητα καί ὁ ἀτομοκεντρικός ἐφησυχασμός βλαστάνουν ἐπικίνδυνα ἐντὸς του, καθὼς κάποιοι, «ἰσχυροί», συνεχίζουν μέ κομπασμό καί ἀλαζονεία νά ἀναζητοῦν ὑποκριτικά ἀποδιοπομπαίους τράγους γιὰ νά καλύψουν προκλητικά τίς πωρωμένες συνειδήσεις τους, κλέβοντας τὰ ὄνειρα τῶν πολλῶν, καί ἐμεῖς σιωποῦμε, τότε ποῖός φέρει τὴν εὐθύνη;

Ὑπερκαταναλωτισμός, σπατάλη, φοροδιαφυγή, ψεῦδος, ἀπάτη, ἀτιμία, ἀπόκρυψη, δωροδοκία, διαφθορά, ἀτιμωρησία, ἀνυποληψία, σιωπή, φόβος, δειλία, δουλικότητα, ὑποχώρηση, συμβιβασμός, παρασυρμός, πλουτισμός, μασημένα λόγια, μισές «ἀλήθειες», παραπληροφόρηση, ψευδολογία, ἀπερισκεψία, ἀπραξία, ἀνοχή, οὐδετερότητα, εὐθυνοφοβία, βόλεμα, κοροϊδία, ἀτομικισμός, ἐγωισμός, ὑστεροβουλία, ὠφελιμισμός, ἀδικία, ἀνισότητες, ρατσισμός, ἐθνικισμός, ἀποκλεισμός, ἀλλοτρίωση, ἀσυνειδησία, ἀναλγησία, ἀλαζονεία, ἀήθεια... Ποῖός φταίει;

Ἡ ζωὴ, διάβαζα κάπου, δέν μετριέται ἀπὸ τό πόσες ἀναπνοές παίρνουμε, ἀλλὰ ἀπὸ τίς στιγμές πού μᾶς τίς ἀφαιροῦν. Συλλογίζομαι, λοιπόν, μήπως ἡ δυσκολία μας, τελικά, βρίσκεται στό γεγονός ὅτι ἀρνούμεθα νά ἐρμηνεύσουμε, νά κατανοήσουμε καί, κατὰ συνέπεια, νά ἀποδεχτοῦμε τὴν ἀλήθεια τῶν πραγμάτων καί τῶν γεγονότων καί ἀρεσκόμεθα νά ζοῦμε ἐγκλωβισμένοι – παγιδευμένοι σέ κόσμους φανταστικούς, οὐτοπικούς; Σέ κόσμους δηλαδή ὅπου ἡ ἀπληστία καί ὁ ἀσυγκράτητος εὐδαιμονισμός τοῦ νῦν καιροῦ, τό ἀτομοκεντρικὸ συμφέρον, ὅλο καί περισσότερο μᾶς μεθοῦν καί μᾶς θέλγουν; Ἡ Ἱστορία διδάσκει πὼς μία πνευματική καί ἠθική κρίση, ὅπως ἡ κρίση τῶν καιρῶν μας, λύνεται ἢ μέ ἐσωτερικὴ ἐπιστροφή καί ἀνακαίνιση τῶν λαῶν ἢ μέ μία πολιτικοκοινωνικὴ καταστροφή των. Τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν τί δείχνουν ὅτι ἐπιλέξαμε ἀπὸ τὰ δύο; Τὴν ἐσωτερικὴ ἐπιστροφή (μετάνοια) καί ἀνακαίνιση ψυχῶν καί συνειδήσεων ἢ τὴν πολιτικοκοινωνικὴ καταστροφή;

Τί ἀπομένει λοιπόν; Ἡ ὁμορφιά θά σώσει τὸν κόσμο, θά πεῖ ὁ Ντοστογιέφσκι. Ἡ ὁμορφιά δέν εἶναι ἀπλῶς καί μόνο ἕνα αἰσθητικὸ ἐπίτευγμα, ἀλλὰ ἐνέργεια καί ἔργο πού συνταιριάζει, ἐνώνει, ὁλοκληρώνει μία πραγματικότητα, διαφορετικὰ κατακερματίζεται καί διαλύεται. Ἡ ὁμορφιά, τό ἀνθρώπινο μέτρο, ἡ δράση καί ἡ ἀντίδραση σέ κάθε τί πού μᾶς πονᾷ καί μᾶς στερεῖ τὴν ἀλήθεια, τὴν ἐλευθερία, τὴν δικαιοσύνη καί τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς• ἡ δημιουργικότητα, ἡ ἀγιότητα, μποροῦν νά σώσουν τὴν διψασμένη ζωὴ μας ἀπὸ τὴν ξηρασία, τὴν πεζότητα, τὸν πόνο. Ἡ ἀγωνία δέν παύει, ὅμως ἡ ἐλπίδα δέν πέθανε. Ἐάν ἡ κρίση δέν γεννήσει ἀνάκριση, ἀνάνηψη, ἀντίσταση καί ἀνάταση καρδιῶν καί συνειδήσεων, λαῶν καί κοινωνιῶν•

έάν ὁ καθένας μας μείνει ἐγκλωβισμένος στό... «βόλεμα» τῆς δικῆς του
αὐταρέσκειας καί αὐτοθαυμασμοῦ, τότε... ποιός φταίει;

Μητροπολίτης Κισάμου & Σελίνου Ἀμφιλόχιος